

Antiguo

Carlos Pazos + ADN Collection

Erik Dietman · Robert Filliou · Hessie · Jean Tinguely · Endré Tot

11.02.2023 - 13.05.2023

In *Antiguo*, a group of works from Carlos Pazos' early years come together with a selection of works from ADN collection.

The opening will take place on February 11, 12 pm, at ADN Galeria.

In *Antiguo* there is a group of works from Carlos Pazos' early years as an artist and a selection of works from ADN collection by artists such as Hessie, Erik Dietman, Robert Filliou, Endré Tot and Jean Tinguely. This selection demonstrates the proximity in language and phonemes between works that have their own discourse and syntax. So, it is a question of recognizing influences, respect and admiration, in the initial configuration of Pazos' work, which has always been reluctant to be corseted in manifest affiliations and taxonomic labels.

When the young Carlos Pazos began his career as an artist, he lived in Barcelona, he was 19 years old and had left his degree in architecture. It was in the late 1960s and the early 1970s. At this time the neo-avant-garde waves that were leading international contemporary art were not known in Spain.

The limited circulation of information imposed by the Francoist dictatorship motivated many ones, like Pazos, to take advantage of the proximity to France to soak up everything that was happening abroad. There the artist sometimes obtained magazines such as *L'Art Vivant* by Catherine Millet or *Artitudes*. It was in *Artitude* where he saw the work of Gina Pane with self-harm and razor blades, an element that in *Antiguo* is featured in works on paper such as *S.T. Cuchilla y Papel Rosa* (1971) and *S.T. Cuchilla y Pelos* (1972).

Another source of initial knowledge about what was happening comes through the *Serra d'Or* magazine and the articles by Alexandre Cirici Pellicer, and from his teachers at EINA: Albert Ràfols Casamada, Antoni Llena and Alexandre Cirici himself. From a non-historicist perspective and focused on artistic practice, they provided references to the avant-garde and pop, povera and conceptual art. From this moment, Pazos especially remembers the interest aroused in him by a Mail Art catalog in which tampons were used: a resource that guides the nine pieces of the *Láminas para Iluminar* series present in this exhibition.

To contemplate all these possibilities that opened up before him, also recovering childhood memories, led Pazos to work with block letters and stamps with which he played at being a typographer. Thus, and adding a deliberate pictorial amateurism, he achieved a loose graphics similar to the popular works made with a stamp by Endré Tot and also to the celebratory drawings, and critical of gestural informalism, by Jean Tinguely and his méta-matics. In fact, Carlos Pazos was lucky enough to witness one of the swiss's first machines in one of his multiple trips to Paris. At the same time, Pazos began another initial path of creation working with found objects. This is how his well-known small-format *Tesoros* and *Relicarios* appear, leading to a practice comparable to ones by Hessie, Erik Dietman and Robert Filliou.

Robert Filliou, *Drunken Horse*, 1972-1975

This initial production was interrupted in 1974, when Pazos temporarily stopped working in the workshop to create his "star" character: a *celebrity* that touches tangentially the performative idea by artists such as Chris Burden, Vito Acconchi, Denis Openheim and Laurie Anderson, who starred in various actions between 1975 and 1981, reappeared in the 2000s with the *Robados* series, and who will soon appear again in the new photographic series *Quise hacer de mí una estrella*.

Already well into the 1980s, Pazos worked again with found objects, initially generating intimate containments formalized as collages on paper, of which we present a selection from *Livre de Brouillon*. These small-format pieces, which work as souvenirs, later expand themselves ambitiously to create climatic atmospheres that occupy entire rooms.

Thus, this journey ends up closing a cycle in which Carlos Pazos absorbs the practices of those "antiguos" to sublimate them all with his "star", and when the character disappears from the scene, the artist returns to the initial strategies, but now with his own personal poetic mythology: the one that corresponds to an artist who does not want to be theoretical or nostalgic, but rather a timeless melancholic.

Carlos Pazos, *Livre de Brouillon. Jealousie*, 1989

Carlos Pazos (Barcelona, 1949) is an emblematic figure for his uniqueness in the Spanish contemporary art history. A heterogeneous creator, his unclassifiable work hosts Neo-dadaism, arte povera, surrealism and the aesthetics of the ready-mades. Although his work has in the surface a strong sense of humor, it is also deeply dramatic. The artist hides behind a variety of masks and, through the use of souvenirs and objects, he makes the art of collecting one of the main themes of his artistic practice.

In 2004 he was awarded the National Prize for Plastic Arts of Spain from the Ministry of Culture of Spain. In 2008 he was awarded the National Prize for Visual Arts of the Generalitat of Catalonia for the exhibition *Tell me nothing*, presented at the MACBA in Barcelona and in the Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía in Madrid.

Currently, it is possible to visit his exhibition *Bad painting?* at Fundació Vila Casa at Can Framis, and the projection of his film *Nicasso* at the Picasso Museum, both in Barcelona.

Antiguo

Carlos Pazos + ADN Collection

Erik Dietman · Robert Filliou · Hessie · Jean Tinguely · Endré Tot

11.02.2023 - 13.05.2023

En *Antiguo* se dan encuentro un grupo de obras de los primeros años como artista de Carlos Pazos con una selección de obras de la colección ADN.

La inauguración tendrá lugar el próximo 11 de febrero, a partir de las 12:00, en ADN Galería.

En *Antiguo* se dan encuentro un grupo de obras de los primeros años como artista de Carlos Pazos y una selección de obras de la colección ADN de artistas como Hessie, Erik Dietman, Robert Filliou, Endré Tot y Jean Tinguely. Esta reunión demuestra la proximidad en el lenguaje y en los fonemas que dan lugar a obras con un discurso y una sintaxis propios. Se trata pues de reconocer influencias, respetos y admiraciones, en la configuración inicial de la obra de Pazos, que siempre ha sido reacia a ser encorsetada en filiaciones manifiestas y etiquetas taxonómicas.

Cuando el joven Carlos Pazos comenzó su carrera como artista vivía en Barcelona, tenía 19 años y había abandonado sus estudios de arquitectura. Eran finales de los años sesenta y principios de los setenta, momento en que en España poco se sabía de las corrientes de neo vanguardia que protagonizaban el arte contemporáneo internacional.

La escasa circulación de información que imponía la dictadura franquista motivó que muchos, como Pazos, aprovecharan la proximidad con Francia para empaparse de todo lo que estaba pasando fuera. Allí el artista conseguía, a veces, revistas como *L'Art Vivant* de Catherine Millet o *Artitudes*. Precisamente en esta última vio el trabajo de Gina Pane con autolesiones y cuchillas de afeitar, elemento que en *Antiguo* protagonizan piezas en papel como *S.T. Cuchilla y Papel Rosa* (1971) o *S.T. Cuchilla y Pelos* (1972).

Otra fuente de conocimiento inicial sobre lo que estaba pasando llega a través de la revista *Serra d'Or* y los artículos de Alexandre Cirici Pellicer, y de sus profesores en EINA: Albert Ràfols Casamada, Antoni Llena y el mismo Alexandre Cirici, que desde una perspectiva no historicista y enfocada a la práctica artística, le aportaron referencias de las vanguardias y del arte pop, povera y conceptual. De este momento Pazos recuerda especialmente el interés que despertó en él un catálogo de *Mail Art* en que se usaban tampones: recurso que pauta las nueve piezas de la serie *Láminas para Iluminar* presentes en esta muestra.

Contemplar todas estas posibilidades que se abrían ante él, recuperando asimismo memorias de infancia, llevó a Pazos a trabajar con letras de molde y tampones con las que jugaba a ser tipógrafo. Así, y añadiendo un deliberado amateurismo pictórico, consiguió un grafismo suelto similar al de las populares obras elaboradas con tampón de Endré Tot y a los dibujos celebrativos, y críticos con el informalismo gestual, de Jean Tinguely y sus méta-matics. De hecho, Carlos Pazos tuvo la suerte de presenciar una de las primeras máquinas del Suizo en una de sus múltiples escapadas a París. Al mismo tiempo, Pazos comienza otra vía inicial de creación trabajando con objetos encontrados. Aparecen así sus conocidos *Tesoros* y *Relicarios* de pequeño formato, dando lugar a una práctica comparable a las Hessie, Erik Dietman y Robert Filliou.

Robert Filliou, *Drunken Horse*, 1972-1975

Esta producción inicial se vio interrumpida en 1974, cuando Pazos abandona temporalmente el trabajo en el taller para gestar la aparición de su personaje "estrella": una *celebrity* que roza tangencialmente la idea performativa de artistas como Chris Burden, Vito Acconchi, Denis Openheim y Laurie Anderson, protagonizó diversas acciones entre 1975 y 1981, que reapareció en los 2000 con la serie *Robados*, y que volverá a aparecer próximamente en la nueva serie fotográfica *Quise hacer de mí una estrella*.

Ya entrados en los ochenta Pazos vuelve al trabajo con objetos encontrados, generando en un primer momento contenciones íntimas formalizadas como collages sobre papel, de los que presentamos una selección de *Livre de Brouillon*. Estas obras de pequeño formato, que funcionan a modo de *souvenirs*, pasan posteriormente a expandirse de forma ambiciosa hasta crear atmosferas climáticas que ocupan salas enteras.

Este recorrido acaba así dando por cerrado un ciclo en el que Carlos Pazos absorbe las prácticas de esos "antiguos" para sublimarlos a todos con su "estrella", y cuando el personaje desaparece de escena el artista vuelve a las estrategias iniciales, pero ya con su propia mitología poética personal: la propia de un artista que no se quiere teórico ni nostálgico, pero sí un melancólico atemporal.

Carlos Pazos, *Livre de Brouillon. Jealousie*, 1989

Carlos Pazos (Barcelona, 1949) es una figura emblemática por su singularidad en la Historia del arte contemporáneo español. Creador heterogéneo, su trabajo inclasificable alberga Neo-dadaísmo, arte povera, surrealismo y la estética de los ready-made. Aunque su trabajo lleva en la superficie un marcado sentido del humor, también es profundamente dramático. El artista se esconde detrás de una variedad de máscaras y, a través del uso de *souvenirs* y objetos, convierte el arte del coleccionismo en uno de sus temas principales de su práctica artística.

En 2004 fue galardonado con el premio Nacional de Artes Plásticas de España del Ministerio de Cultura de España. En 2008 fue galardonado con el premio Nacional de Artes Visuales de la Generalidad de Cataluña por la exposición *No me digas nada*, presentada en el MACBA de Barcelona y en el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid.

Actualmente, se puede visitar su exposición *Bad painting?* a la Fundació Vila Casa a Can Framis, y la proyección de su película *Nicasso* al Museo Picasso, ambas en Barcelona.

Antiguo

Carlos Pazos + ADN Collection

Erik Dietman · Robert Filliou · Hessie · Jean Tinguely · Endré Tot

11.02.2023 - 13.05.2023

A *Antiguo* es troben un grup d'obres dels primers anys com a artista de Carlos Pazos amb una selecció d'obres de la col·lecció ADN.

La inauguració tindrà lloc el pròxim 11 de febrer, a partir de les 12.00, a ADN Galeria.

A *Antiguo* es troben un grup d'obres dels primers anys com a artista de Carlos Pazos amb una selecció d'obres de la col·lecció ADN, d'artistes com ara Hessie, Erik Dietman, Robert Filliou, Endré Tot i Jean Tinguely. Aquesta selecció demostra la proximitat en el llenguatge i en els fonemes d'aquesta generació d'artistes, que donen lloc a obres amb un discurs i una sintaxi propis. Es tracta doncs de reconèixer influències, respectes i admiracions en la configuració inicial de l'obra de Pazos, que sempre ha fugit de ser etiquetada sota filiacions manifestes i taxonòmiques.

Quan el jove Carlos Pazos va començar la seva carrera com a artista vivia a Barcelona, tenia 19 anys i havia abandonat els estudis d'arquitectura. Ens trobem a finals dels anys seixanta i principis dels setanta, moment en què a Espanya es sabia ben poc dels corrents de la nova avantguarda que protagonitzaven l'art contemporani internacional.

L'escassa circulació d'informació que imposava la dictadura franquista va motivar que moltes persones, com Pazos, aprofitessin la proximitat amb França per assabentar-se de tot el que estava passant a fora. Allà l'artista aconseguia, a vegades, revistes com *L'Art Vivant* de Catherine Millet o *Artitudes*. Precisament en aquesta última va veure el treball de Gina Pane amb autolesions i fulles d'afaitar, un element que a *Antiguo* és protagonista a peces en paper com *S.T. Cuchilla y Papel Rosa* (1971) o *S.T. Cuchilla y Pelos* (1972).

Una altra font de coneixement inicial sobre el que estava passant arriba a través de la revista *Serra d'Or* i els articles d'Alexandre Cirici Pellicer, i dels seus professors a EINA: Albert Ràfols Casamada, Antoni Llena i el mateix Alexandre Cirici, que des d'una perspectiva no historicista i enfocada a la pràctica artística, li van aportar referències de les avantguardes i de l'art pop, povera i conceptual. D'aquest moment Pazos recorda especialment l'interès que va despertar en ell un catàleg de *Mail Art* en què s'utilitzaven tampons: un recurs que pauta les nou peces de la sèrie *Láminas para il·luminar*, presents en aquesta mostra.

Contemplar totes aquestes possibilitats que s'obrien davant d'ell, recuperant així memòries d'infància, va portar Pazos a treballar amb lletres de motlle i tampons amb les quals jugava a ser tipògraf. Així, i afegint un deliberat amateurisme pictòric, va aconseguir un grafisme fluït, similar al de les populars obres elaborades amb tampó d'Endré Tot, i als dibuixos lúdics i crítics amb l'informalisme gestual de Jean Tinguely i els seus méta-màtics. De fet, Carlos Pazos va tenir la sort de presenciar una de les primeres màquines del suís en una de les seves múltiples escapades a París. Al mateix temps, Pazos comença una altra via inicial de creació treballant amb objectes trobats. Apareixen així els seus coneguts *Tesoros* i *Relicarios* de petit format, donant lloc a una pràctica comparable a les Hessie, Erik Dietman i Robert Filliou.

Robert Filliou, *Drunken Horse*, 1972-1975

Aquesta producció inicial es va veure interrompuda en 1974, quan Pazos abandona temporalment el treball dins el taller per a gestar l'aparició del seu personatge "estrella": una *celebrity* que frega tangencialment la idea performativa d'artistes com Chris Burden, Vito Acconchi, Denis Openheim i Laurie Anderson, que va protagonitzar diverses accions entre 1975 i 1981, va reaparèixer en els 2000 amb la sèrie *Robados*, i que tornarà a aparèixer pròximament en la nova sèrie fotogràfica *Quise hacer de mí una estrella*.

Ja als anys vuitanta Pazos torna al treball amb objectes trobats, generant en un primer moment contencions íntimes formalitzades com a collages sobre paper, i representats aquí amb una selecció de *Livre de Brouillon*. Aquestes obres de petit format, que funcionen a mode de *souvenirs*; passen posteriorment a expandir-se de manera ambiciosa fins a crear atmosferes climàtiques que ocupen sales senceres.

Aquest recorregut acaba donant per tancat un cicle en el qual Carlos Pazos absorbeix les pràctiques d'aquests "antics" per a sublimar-los a tots ells amb la seva "estrella", i quan el personatge desapareix d'escena l'artista torna a les estratègies inicials, però ja amb la seva pròpia mitologia poètica personal: la pròpia d'un artista que no es vol teòric ni nostàlgic, però sí un melancòlic atemporal.

Carlos Pazos, *Livre de Brouillon. Jealousie*, 1989

Carlos Pazos (Barcelona, 1949) és una figura emblemàtica per la seva singularitat dins la Història de l'art contemporani espanyol. Creador heterogeni, el seu treball inclassificable alberga neo-dadaisme, art povera, surrealisme i l'estètica dels ready-made. Encara que el seu treball porta a la superfície un marcat sentit de l'humor, també és profundament dramàtic. L'artista s'amaga darrere d'una varietat de màscares i, a través de l'ús de *souvenirs* i objectes, converteix l'art del col·leccionisme en un dels temes principals de la seva pràctica artística.

En 2004 va ser guardonat amb el premi Nacional de Artes Plásticas de España del Ministerio de Cultura d'Espanya. El 2008 va ser guardonat amb el premi Nacional d'Arts Visuals de la Generalitat de Catalunya per l'exposició *No em diguis res*, presentada en el MACBA de Barcelona i en el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía de Madrid.

Actualment, es pot visitar la seva exposició *Bad painting?* a la Fundació Vila Casas a Can Framis, i la projecció de la seva pel·lícula *Nicasso* al Museu Picasso, ambdues a Barcelona.